Moisés Hurtado: «M'agraden els reptes i el que em planteja el Figueres és apassionant»

El nou tècnic del Figueres repassa la seva carrera com a futbolista ara que ha agafat les regnes a Vilatenim

Amb anys de futbol a les cames, entre Primera, Segona i també l'estranger, Moisés Hurtado ha tingut temps d'aprendre de tots i cadascun dels entrenadors que han desfilat al llarg de la seva trajectòria. Afegint la seva visió particular, tot just viu els seus inicis a les banquetes, decidit a gaudir i créixer des del treball i la competitivitat.

Afronta aquesta etapa a Vilatenim com un repte?
Sí. M'ho prenc com un gran repte. També complicat i apassionant. Soc una persona a qui sempre li ha agradat competir i posar-se reptes. Com més difícils, millor. Tinc una anècdota de quan vaig començar a jugar a futbol, a l'escola a Badia. El meu pare va decidir posar-me en l'últim equip de tots. Jo feia de davanter. Què va passar? Que vam guanyar aquella Lliga. Sempre he pensat que la dificultat és quelcom que et fa créixer.

Per què ha escollit el Figueres?
En un primer moment pensava que la segona fase començava el passat cap de setmana i no veia factible fer-me càrrec de l'equip. Heretava una plantilla i amb tants pocs dies és molt difícil treballar. Després em vaig adonar que tindria més marge i això em va ajudar a acceptar la seva proposta. Amb deu dies es pot conèixer la gent. També m'ha convençut la insistència de la directiva. A la vida és important que la gent et valori i confiï en tu. I no perquè hagi sigut futbolista, sinó pel meu treball.

Quan li neix aquesta voluntat de ser entrenador?
Quan jugava ja m'agradava tot el tema tàctic. També la gestió del grup. Mirava per què funcionaven les coses. Els exjugadors, a tot això, tenim un plus. La pràctica d'haver vist molts vestidors. Entenem com i per què els entrenadors fan això i allò. Ho trobo apassionant. Sempre, tenint clar que nosaltres no som els que juguem, sinó que el futbol és dels futbolistes. Som els guies, i prou. Cadascú amb la seva manera de treballar. Perquè no hi ha genis, sinó exigència i treball al darrere. M'he adonat, a més, que es passa molt pitjor fent d'entrenador perquè quan perds, assumeixes la derrota com la teva responsabilitat. Tot t'ho quedes per tu.

Els seus inicis estan marcats per uns anys a la base de l'Espanyol. Creu que aquest pas és important abans de fer el salt a categories superiors?
Abans de l'Espanyol vaig començar a entrenar a Tercera Catalana (Cabrera i Premià de Dalt) i he de dir que l'experiència també em va servir. És una categoria que em va agradar molt. Vaig aprendre i crec que em va

ajudar després a gestionar el pas al futbol base. Certament, era un camí que no volia agafar, però em van oferir el juvenil A de l'Espanyol. Això són paraules majors. En la base hi ha d'haver gent molt pedagògica perquè es tracta de formar i no competir. Cal unes bases, uns fonaments. Jo ho he intentat fer de la millor manera possible, però són coses diferents. Ara bé, en futbol formatiu tothom també vol guanyar, és evident.

És molt competitiu, vaja.
Doncs sí. Però perquè ja com a jugador ho era. Tenia unes condicions normals. El que em va dur a estar en una categoria més alta va ser el plus de competitivitat. L'altre dia ho deia al vestidor: entre Tercera i Primera divisió tampoc no hi ha tanta diferència. Sí, hi ha uns 30 futbolistes d'un altre nivell. Però la resta, si destaca és per la mentalitat i les ganes de competir.

Quin sostre es posa?
Com tots. Vull arribar el més amunt millor. Dur un vestidor d'elit. Però ara intento gaudir. Al futbol base estava una mica més marcat perquè es treballa la projecció del futbolista seguint una tipologia de joc que ve donada pel club. Ara, el que toca és heretar plantilles i intentar treure'n el màxim rendiment. Volem guanyar, estar el més amunt possible.

Parla de gaudir. Ja tindrà temps de fer-ho a Figueres?
Hi haurà moments per a tot. Per gaudir i per patir. Tant de bo la barreja sigui positiva. És el que hi ha en aquest món. O es guanya o es perd. El que vull és fer-ho amb ànima i passió. Tornar al vestidor després de cada partit sabent que ho hem donat tot.

Amb 32 anys penja les botes. Ja en tenia prou i volia fer el salt a la banqueta?
Ho hauria allargat però estava malament del genoll. Ja l'últim any a Girona em vaig haver d'operar. Era una qüestió del cartílag. Amb 32 anys vaig preferir mantenir el genoll, tot i que és ara quan encara em surt líquid a vegades. Són els hàndicaps de l'esport d'elit. No podia més. Tenia alguna proposta però hauria sigut enganyar-me a mi mateix.

Recordi'm el seu pas per Montilivi. Dos anys diferents.
Sí, tot i que el vestidor era molt similar entre una i l'altra temporada. És el que té generar una dinàmica molt positiva, que tot acompanya. El primer any va ser magnífic. Vaig arribar al gener en un vestidor espectacular. Com ho solen ser els de Segona, més sans que no pas els de Primera, sobretot perquè hi ha menys pressió. Al segon any es va notar la baixa de Rubi, un entrenador que havia funcionat molt bé. Tot i salvar la temporada, no vam estar massa entonats. Es va patir fins que va arribar Machín, apostant per una línia de cinc que va revaloritzar Iván López i Juncà. També ens va ajudar Ortuño. Les peces van encaixar. Sense oblidar la feina que havien fet abans Ricardo Rodríguez i Javi López.

Ha intentat aprendre de tots els entrenadors que han anat passant per la seva carrera?
Sí. Amb alguns t'hi sents més identificat que d'altres. Soc una persona a la que li ha de caure bé l'entrenador, també ho he de dir. N'hi ha que et convencen des de l'honestedat, d'altres amb el seu coneixement tàctic, la gestió del vestidor, o la seva alegria. S'aprèn de tot. Del que t'agrada i també del que no.

I vostè des d'on convenç?
Tot just començo. M'agrada ser honest amb el jugador, que no vol dir ser just amb tothom. En el futbol de competició hi ha una cosa evident: l'entrenament és fonamental. El que ho faci bé i treballi em tindrà del seu costat. Deixo tenir veu, però no pas vot. També faig una mica de psicòleg, donant una pastilla diferent a cada futbolista. No sempre l'encerto.

Creu que era un jugador fàcil d'entrenar?
Sí, perquè quan no jugava entenia els motius. Per no estar en un bon moment, o lesionat. També és cert que recordo un cop, amb Javi López al Girona, que jo no participava i sempre perdíem. Li vaig dir: «Si em poses algun dia tampoc passaria res». Tret d'això, sempre he entès els entrenadors, tot i que amb alguns he xocat i força. Però no era l'habitual. He sigut honrat i he preferit sumar en comptes de restar.

Entrenador i també periodista. És vocacional?
El periodisme és un camp que abraça moltes matèries. Tenia una bona nota de tall de la selectivitat i vaig matricular-me a l'Autònoma. Em cridava l'atenció la política, l'economia... I també els esports. Llavors estava al filial de l'Espanyol, vivia a Badia i hi podia anar caminant. Tenia dues opcions. O el futbol o ser periodista. Si alguna fallava, sempre em quedava l'altra. Sempre m'ha agradat escriure.

Font del document:
https://www.emporda.info/esports/2021/04/07/magraden-reptes-que-em-planteja/492274.html?utm_source=rss